

Hulp aan bedroefden

Bent u als u thuiskomt ook altijd benieuwd of er nog post is bezorgd? Vaak zijn we benieuwd naar de afzender en nog méér naar de inhoud van de brief. Vandaag wordt er een brief van de apostel Jakobus bij ons bezorgd. Hij schreef deze brief aanvankelijk aan 'de twaalf stammen die in de verstrooiing zijn'(Jak. 1:1). Dus aan de Joodse christenen die vanwege de vervolgingen (zie Hand. 8:3-4) buiten Palestina woonden, in de verschillende landen rond de Middellandse Zee. De brief zal ongeveer in de jaren 40 tot 50 na Christus geschreven zijn vanuit Jeruzalem. Maar ... de brief van Jakobus is niet gericht aan een specifieke gemeente, zoals Paulus bijvoorbeeld een brief schreef aan de gemeente te Rome, te Efeze, te Korinthe enz. Evenmin is hij gericht aan een bepaalde persoon, zoals aan Timotheüs of aan Titus. Nee, de brief is gericht aan de kerk van alle tijden en plaatsen. Vandaar dat de brief ook gericht is aan u en mij.

De apostel Jakobus behandelt in zijn brief een actueel thema, namelijk 'levensheiliging'. De verstrooide Joden in zijn dagen leefden in een goddeloze wereld. Vragen als: 'Hoe kunnen we onder deze omstandigheden staande blijven? Hoe dient de praktijk van het christelijke leven te zijn in het leven van elke dag?' waren levensvragen voor de jonge kerk. Maar het zijn – als het goed is – ook vragen die óns bezighouden in de geseclariseerde wereld waarin wij leven.

Vreugde in verzoeken

Jakobus begint zijn brief door allereerst te schrijven over de zegen van de geloofsbeproevingen. 'Acht het voor grote vreugde, mijne broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt.' Hij wil de gelovigen bemoedigen en hen zeggen: 'Wordt niet moedeloos wanneer u door de duivel verzocht wordt. Want de Heere wil deze verzoeken soms gebruiken om ons geloof te beproeven. Juist de verdrukkingen kunnen lijdzaamheid werken, en de lijdzaamheid werkt bevinding, en de bevinding hoop' (Rom. 5:3 en 4). De jonge christenen hadden het niet gemakkelijk, maar Jakobus schrijft: 'U staat daarin niet alleen. Hebt u van uzelf gebrek aan wijsheid? De Heere belooft: En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.'

Horen en doen

Kenmerkend voor de brief van Jakobus is dat de apostel benadrukt dat het geloof *zichtbaar* moet zijn in het leven van een christen. Een geloof zonder vruchten is geen geloof, oftewel een geloof zonder werken is dood. Dat komt heel duidelijk naar voren in deel twee van hoofdstuk 1. Vanaf vers 19 behandelt de apostel het thema *horen en doen*. Hij schrijft kort samengevat dat ieder mens bereid moet zijn om te luisteren (vooral naar Gods Woord!); dat men voorzichtig moet zijn in het beoordelen en veroordelen van anderen én dat men niet te snel boos mag worden. *Horen en doen*, woord en daad, horen volgens de apostel bij elkaar. Uit onze daden moet blijken wat het horen van het Woord van God uitwerkt in ons leven. De apostel roept dus niet op tot activistisch bezig-zijn. Nee, hij vraagt naar daden die vrucht zijn van het gehoorde Woord. Met andere woorden: Leven we door genade naar Gods Woord en naar Zijn wet? Zo ja, dan blijkt dat ook in onze handel en wandel. Dan krijgt God namelijk de eerste en hoogste plaats in ons leven en willen we doen wat Hij van ons vraagt.

Kenmerken voor de ware godsdienst

Jakobus noemt in vers 27 twee zaken die kenmerkend zijn voor de ware godsdienst:

1. Het helpen van weduwen en wezen;
2. Jezelf onbesmet bewaren van de wereld.

In deze Bijbelstudie van het Deputaatschap Bijzondere Noden willen we in het bijzonder nadenken over het eerste kenmerk: 'Het helpen van weduwen en wezen.' In de eerste plaats omdat weduwen veel aandacht krijgen in de Bijbel. Het woord 'weduwe' of 'weduwen' vinden we meer dan 75 keer in Gods Woord! In de tweede plaats omdat de hulp aan weduwen en wezen in onze hulpverlening bijzonder hoog op de agenda staat. Wie een kijkje neemt op onze website of regelmatig *De Noodklok* leest (en u ziet het ook voor een deel in de kaders die staan afgedrukt naast deze Bijbelstudie), weet dat Bijzondere Noden wereldwijd veel aandacht heeft juist voor deze 'bedroefden'. In Afrika, in Ethiopië, in Peru, in Ecuador, in Malawi, op Papua, in Roemenië en Oekraïne, enzovoorts.

Matthew Henry schrijft zo mooi bij het gedeelte van onze tekst 'weduwen en wezen bezoeken in hun verdrukking': 'Medelijden en liefdadigheid voor armen en bedroefden zijn een zeer groot en onmisbaar deel van de ware godsdienst. Wij dienen zoveel in ons vermogen ligt weduwen en wezen op alle mogelijke manieren verlichting aan te brengen onder hun last.' Ook hij is dus de mening toegedaan dat ware godsdienst niet kan zonder medelijden en liefdadigheid voor armen en bedroefden! Overigens moeten we hierbij niet alléén denken aan hulp aan weduwen en wezen. Zij worden waarschijnlijk hier genoemd omdat zij het in die dagen over het algemeen het meest moeilijk hadden. Zij hadden geen rechten en waren onbeschermd. We zouden kunnen zeggen dat zij als voorbeeld worden genoemd voor álle verdrukten die steun en hulp nodig hebben. En... daarmee zitten we meteen middenin het hart van het werk dat door het Deputaatschap voor Bijzondere Noden verricht mag worden namens de kerk.

Rol van de kerk

De christelijke hulp en de naastenliefde die van de kerk verwacht mag worden (zoals Jakobus en de andere apostelen daarover schrijven) hebben oude papieren. Dat is niet iets specifiek van onze tijd. Hulp namens de kerk is ook niet ontstaan bij de oprichting van het Deputaatschap voor Bijzondere Noden. Nee, deze zorg is er zowel persoonlijk áls namens de christelijke gemeente geweest vanaf het prille begin van de Vroege Kerk. In de eerste christengemeente te Jeruzalem verkocht men goederen om de armen te helpen via de apostelen, dus via de kerk. Bekend is dat de bisschoppen Eusebius en Polycarpus er al op aandrongen om de 'behoeftegen' te omringen met zorg en bijstand. Ignatius wees er in zijn brief aan de gemeen te van Smyrna op dat degenen die vijandig stonden tegenover het Evangelie, zich níet bekommerden over weduwen en wezen.

Dienen in het Oude Testament

Als we verder teruggaan in de geschiedenis ontdekken we dat er heel veel voorbeelden over dit thema te vinden zijn in het Oude Testament. In Exodus 22 vers 22 verbiedt de Heere om een weduwe of wees te beledigen. Onder de wet van Mozes gold de instructie dat men bij het oogsten op de hoeken van de akker iets moest laten staan van het gewas. Bovendien mochten de aren die tijdens het oogsten op de grond vielen, niet opgeraapt worden. Die waren voor de armen en de vreemdelingen. Wie denkt in dit verband niet aan Ruth die 'bij geval' op de akker van Boaz terecht kwam? Eenzelfde wet gold voor de wijngaarden. Niet alle druiven mochten geplukt worden, en de druiven die gevallen waren, moesten blijven liggen. Het is trouwens veelzeggend dat de Heere deze instructies eindigt met de woorden: 'Ik ben de HEERE uw God.'

Job was een man die wilde leven naar Gods Woord. Hij had gerechtigheid lief. Waaruit weten we dat? Dat bleek uit zijn daden. Hij zegt in Job 29 vers 12: 'Want ik bevrijdde de ellendige die riep, en de wees en die geen helper had. De zegen desgenen die verloren ging kwam op mij; en het hart der weduwe deed ik vrolijk zingen.' Ook bij hem zien we dus dat ware godsdienst onlosmakelijk verbonden is met het goede zoeken voor de 'bedroefden'.

De Vader der wezen en Rechter der weduwen

De Heere Zelf heeft altijd een bijzondere zorg gehad voor weduwen en wezen. In Psalm 68 wordt Hij genoemd 'een Vader der wezen en een Rechter der weduwen'. En in Psalm 146 zingt de dichter dat

de Heere de wees en de weduwe staande houdt. Kortom, zorg voor bedroefden, weduwen en wezen was en is iets waar de Heere nauw op toeziet! Dat blijkt niet alleen uit het Oude Testament maar ook uit het Nieuwe Testament. Zo riep Johannes de Doper als wegbereider van Christus op tot bekering. Als mensen hem vroegen wat ze dan moesten doen, was zijn antwoord: 'Die twee rokken heeft, dele hem mede die geen heeft; en die spijs heeft, doe desgelijks.' (Luk. 3:11). Ziet u dat Johannes ook op het directe verband wijst dat er is tussen het geloof en de vrucht? Paulus schrijft eveneens over hulp aan weduwen en armen in zijn brieven aan Timotheüs (1 Tim. 5:16) en aan de Galaten (Gal. 2:10). Er zijn dus over dit onderwerp veel richtlijnen te vinden in de Bijbel.

Niet tijdgebonden!

Mattheüs 25 is in dit verband een bijzonder aangrijpend hoofdstuk. Want daarin maakt de apostel duidelijk dat *hulp aan bedroefden* niet tijdgebonden is! De Heere komt er bij Zijn wederkomst namelijk op terug ... Als Hij komt om te oordelen de levenden en de doden zullen alle volken voor Hem vergaderd worden. En ... dan zal het thema *hulp aan bedroefden* nog één keer ter sprake komen. Dan zullen degenen die hongerigen gespijzigd hebben, dorstigen te drinken hebben gegeven, vreemdelingen onderdak hebben verleend, naakten hebben gekleed, zieken en gevangenen hebben bezocht, door de Heere beloond worden. De bron van hun handelen is door Gods genade geweest dat ze de Heere wilden liefhebben boven alles en hun naaste als zichzelf. Dáárom hebben ze geholpen. De rechtvaardigen die deze hulp geboden hebben zullen zich niet herinneren wannéér zij dit voor de Heere hebben gedaan. Maar al kunnen zij het zich niet herinneren, de Koning heeft het gezien. Hij zal hen daarvoor belonen en hen aan Zijn rechterhand plaatsen, en zeggen: 'Voorwaar zeg Ik u, voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.' Voor degenen die níet behulpzaam geweest zijn en die géén zorg gedragen hebben voor de bedroefden zal er maar één antwoord zijn: 'Gaat weg van Mij, gij vervloekten ...' (...) Voorwaar zeg Ik u, voor zoveel gij dit een van deze minsten níet gedaan hebt, zo hebt gij het Mij ook niet gedaan.'

Hoorders én daders?

Wat een ernstige waarschuwing! Laten wij onszelf toch eerlijk onderzoeken. Hoe functioneert *horen en doen* in ons leven? Zullen wij bij Christus' wederkomst door genade mogen staan aan Zijn rechterhand? Of zullen we gezet worden aan Zijn linkerhand? Menen we dat we christen kunnen zijn door alleen 'hoorders' van het Woord te zijn? Of mag blijken uit de vruchten van ons leven dat we 'daders' zijn geworden? Is in ons leven (al) zichtbaar dat we uit liefde tot de Heere onze schouders willen zetten onder de *hulp aan bedroefden*?

Jannie Kranendonk-Gijssen
Voorlichter Bijzondere Noden

PROJECTEN

NIGERIA – WEDUWENZORG

Ze strekt haar handen uit. Haar gezicht straalt. Vriendelijke kraaienpootjes verschijnen rond haar ogen. 'Ik ben zo dankbaar voor deze dag en dat alles goed mag gaan met mij.'

Het zijn woorden van de Nigeriaanse weduwe Comfort. 'Tien jaar geleden is mijn man overleden en stond ik opeens alleen voor de zorg van onze acht kinderen', vertelt ze. 'Ik was radeloos. Hoe moest ik ooit overleven? Maar de trainingen voor weduwen hebben veel voor mij betekend. Ik heb daar geleerd om zelf mijn gezin te onderhouden en om mijn kinderen te steunen in het onderwijs. Ik heb zeep, vaseline, sojamelk en gezonde snacks leren maken en heb nu een klein winkeltje waar ik deze zelfgemaakte producten verkoop. Inmiddels ben ik ook begonnen met handelen in uien en groenten.' De buurtbewoners weten haar inmiddels te vinden. Zo nu en dan verschijnt er een nieuw gezicht om de hoek om een aankoop te doen uit het assortiment van Comfort.

Eerst was ik blind

Hoewel de blijdschap en dankbaarheid nu van haar gezicht afstralen, kent Comfort ook een andere tijd in haar leven, toen alles niet zo eenvoudig en fijn was. 'Als kind heb ik het heel moeilijk gehad. Mijn familie gelooft in een traditioneel en spiritueel geloof. Dat zorgde ervoor dat ik behoorlijk anders ben opgegroeid dan christelijke mensen. Wij hadden als kind bijvoorbeeld geen kleren aan. Niemand gaf daar wat om. Ik wist niet anders. Op een dag zag ik witte mensen in ons dorp. Ik was heel nieuwsgierig en volgde hen. Zo kwam ik in de kerk terecht. Daar ontmoette ik mijn man. Hij was christen. Ik wilde met hem trouwen, maar mijn familie zei: 'Als je met hem trouwt, dan gooien we je uit de familie. Je kiest maar.' En ik koos voor hem en voor zijn God. Na ons huwelijk ben ik christen geworden. Het verschil met mijn leven daarvoor en mijn leven sinds ik een christen ben is ongelooflijk! Daarvoor wist ik niets, maar nu heb ik zoveel geleerd over de Bijbel en voel ik vrede in mijn hart. Even later zingt ze vol overtuiging: Eerst was ik blind, maar Gods Woord laat me het Licht zien. 'Ik houd heel erg van zingen', glimlacht ze. 'De psalmen zijn zo bemoedigend! Daarom zing ik ze als ik verdrietig ben. Ze geven me nieuwe moed.'

Levenslessen

'Het leven is niet altijd eenvoudig. Soms is het moeilijk om te geloven en te blijven vertrouwen op God. Maar ik heb geleerd dat het beter is om omhoog te kijken en op God te blijven zien, hoe moeilijk het ook is. Dat maakt de situatie draaglijker. De Heere verlicht de zware lasten en het loopt Hem nooit uit de hand. Ik heb zelf ook veel moeilijke momenten meegemaakt. Toen ik met mijn man trouwde, gingen we naar de NRC (Nigerian Reformed Church). Op dat moment was er een beweging gaande richting de charismatische kerk. Dat vonden mensen aantrekkelijker, omdat daar veel wonderen gebeurden. Ik ben toen ook een keertje meegegaan. Ik wist nog niet zoveel van de Bijbel, het geloof was nieuw voor mij. Maar God zei tegen mij: 'Comfort, jouw plaats is in de NRC.' Ik moest leren vertrouwen op God, in plaats van wijs te zijn in mijn eigen ogen. Dat was eerst moeilijk, omdat de mensen om mij heen weg gingen en dat leek zo aantrekkelijk. Maar de Heere heeft de prediking in onze kerk gezegend en ik heb er veel mogen leren. Als ik terugkijk, is alles heel geleidelijk gedaan. Er was niet echt één moment waarop ik bekeerd ben geworden, maar door de tijd heen is er veel in mijn hart veranderd. Er is vrede en veel blijdschap in mijn leven gekomen. God maakt me ieder moment van de dag dankbaar. Daarom is er altijd een lach op mijn gezicht! En als ik me verdrietig voel, dan is God er 'to comfort me'.'

Boodschap van Comfort

'Ik wil Bijzondere Noden en iedereen die hen steunt graag bedanken voor uw hulp! Het betekent heel veel voor de mensen hier, maar in het bijzonder voor mij en mijn familie. Ik ben heel dankbaar dat jullie mij niet vergeten zijn en dat jullie om mij geven.'

NIGERIA – WEZENZORG: VERDRIET ÉN HOOP

Het weeshuis MBH Oswanka is een plaats waar verdriet en hoop bij elkaar komen. Verdriet, vanwege het gemis van ouders van pasgeboren baby'tjes. Maar ook hoop, omdat het kindje wél kan overleven dankzij de steun en liefde waarmee het omringd wordt. Na verloop van tijd keren de baby's met hun zus, oma, tante of soms een stiefmoeder terug naar de compound. Angelina verzorgt haar stiefkindje Cynthia. 'Ze was er één van een tweeling, maar het tweede kindje en haar moeder hebben het niet overleefd', vertelt Angelina. Verdrietig slaat ze haar ogen naar beneden.

Ze vertelt: 'Dit kindje was zó klein, zonder de hulp van het weeshuis had ze het nooit overleefd. Ik ben daarom erg dankbaar voor de hulp. Iedere dag lezen we 's ochtends, 's middags en 's avonds uit de Bijbel. Dat geeft me kracht. Toen ik hier kwam, was ik heel verdrietig, maar de Bijbel en het gebed hebben me weer hoop en kracht gegeven om door te gaan. Ik groet alle mensen in Nederland, die ons niet vergeten en ons willen steunen. Moge God jullie en jullie familie zegenen!'

Over de omstandigheden...

In Nigeria worden veel kinderen al op jonge leeftijd wees. Hun moeders overlijden tijdens of vlak na de bevalling, omdat er te weinig goede en betaalbare zorg beschikbaar is. In het verleden werden deze kinderen soms in de wildernis achtergelaten om daar alleen te overlijden. 'Als de moeder overlijdt, zou het kind wel eens behekst kunnen zijn', zo dachten veel Nigerianen vroeger. Later werden er weeshuizen gesticht waar de kinderen liefdevolle zorg kregen totdat zij volwassen waren. Inmiddels worden de kinderen onder begeleiding verzorgd door hun familie. Veel van deze families hebben echter niet voldoende middelen om voor deze kinderen te zorgen. Bijzondere Noden ondersteunt daarom kerkelijke wezenzorg-projecten om ervoor te zorgen dat deze kinderen genoeg voeding krijgen om gezond op te groeien.

MALAWI – WEZENZORG: EEN BIJBELSTUDIE MET GEVOLGEN

Het is 1997. In Malawi komt een groepje van tien Malawische jongeren samen. Met elkaar bestuderen ze de Bijbel. Ze lezen over het voeden van hongerigen en het herbergen van vreemdelingen. Concrete daden van gastvrijheid, zorgzaamheid en betrokkenheid. De woorden van Mattheüs raken hen. Er is zoveel nood in de dorpen waar ze wonen. Met elkaar besluiten ze te gaan zorgen voor vijftien weeskinderen bij hen in de buurt.

Inmiddels is de zorg voor weeskinderen breed opgepakt door de Malawische kerk, de Church of Central Africa Presbyterian. Maar zij hebben onze hulp wel nodig. Als Bijzondere Noden steunen wij dit project. Weeskinderen worden ondergebracht bij familieleden of burens, zodat ze in een 'normaal' gezin opgroeien. Dat klinkt logisch, maar dat is het niet. Het leven in de dorpen is niet gemakkelijk. Een weeskindje opnemen in je gezin betekent een extra mond om te voeden. En voedsel is er nu eenmaal niet in overvloed op het Malawische platteland. Om de druk op de families te verlichten, zorgt het Lizuli Orphan Care project ervoor dat weeskinderen vijf keer per week een maaltijd krijgen bij één van hun voedingscentrums. Ze krijgen elke week hetzelfde menu. Vrijwilligers uit de kerk vertellen dan ook een Bijbelverhaal. Zo komen de weeskinderen in aanraking met Gods Woord.

Naast voedselhulp en onderwijs krijgen jongeren ook trainingen in vaardigheden als het ontwikkelen van een nieuwe landbouwmethode en levenslessen over Bijbelse normen en waarden. De dertienjarige Adam vertelt: 'Een jaar geleden wist ik nog niet goed hoe het verder moest met mijn toekomst. Maar toen kreeg ik de kans om naar de stad te gaan en daar een training te volgen in een nieuwe landbouwmethode. Toen ik terugkwam, heb ik deze methode ook aan mijn moeder geleerd. Ik mocht een stukje land van mijn moeder gebruiken om het in praktijk te brengen en deelde dat land op in vier stukken: twee stukken soja en twee stukken mais, twee stukken oude methode en twee stukken

op de nieuwe manier. Zo kan ik later zien welke methode het meest opbrengt. Ik heb ook geleerd om bijen te houden en compost te maken. Ik ben erg blij met het resultaat en zie ernaar uit om in de toekomst voor mijn moeder en zusje te kunnen zorgen!

ZIMBABWE: HULP AAN DOVE KINDEREN – ZÓ WERKT GOD

Barnabas is een dove jongen uit Zimbabwe die samen met zijn moeder en grootmoeder in de buurt van Masvingo woont. Hij is 21 jaar oud. Helaas kent Barnabas zijn vader niet. Die heeft hem en zijn moeder verlaten toen bleek dat hij doof was. Vanaf dat moment heeft zijn moeder zich voor hem ingezet met al wat in haar is, omdat ze erg veel van haar kind houdt. Maar dat niet alleen. Ze geloof ook vast dat God Degene is Die ouders een kind schenkt en dat Hij met ieder van ons een doel heeft. Ze noemt in dit verband de tekst uit Prediker 11 vers 5: 'Gelijk gij niet weet hoedanig de beenderen zijn in de buik van een zwangere vrouw, also weet gij het werk Gods niet, Die het alles maakt.'

Barnabas is erg enthousiast als we hem bezoeken. Hij uit voor ons onverstaanbare klanken, maar hij straalt! Trots laat hij ons zijn tuin zien. Op de dovenschool heeft hij geleerd hoe hij zijn tuin moet onderhouden. De uien en tomaten staan er goed bij! Die gaat hij volgende week in de omgeving verkopen. De mensen houden van Barnabas en kopen graag bij hem. Zijn moeder verkoopt allerlei artikelen op de markt. Indien nodig helpt Barnabas haar daarbij.

Binnen in hun huisje zit oma. Zij woont hier samen met haar dochter en Barnabas. Wanneer we de moeder van Barnabas vragen of ze iets wil vertellen over haar leven, gaat ze staan en zegt: 'In Zimbabwe hebben we de gewoonte om – als we iemand willen bedanken – dit staande te doen. Daarmee tonen we ons respect. En ik wil Bijzondere Noden zó graag van harte bedanken voor alles wat zij – via de Henry Murrayschool – voor mijn zoon hebben gedaan door het schenken van financiële hulp. Hij heeft er veel geleerd en kan daardoor nu ook wat geld verdienen. Samen kunnen we ons gezin draaiende houden en kunnen we ook voor oma zorgen. Ik kan u niet zeggen hoe dankbaar ik ben! God heeft uw hulp aan de school willen gebruiken om mij en mijn zoon zo ver te brengen als we nu zijn. Ik ken hier in de omgeving ouders die hun dove of blinde kind niet willen verzorgen en in het bos achter laten! Maar dát zou ik nooit kunnen.

Ik heb ook geleerd om te zien hoe de Heere werkt. Mijn man heeft mij verlaten, maar samen met Barnabas kan ik nu voor het inkomen zorgen. Zó zorgt God!'

Ze knikt dankbaar en neemt haar plaats weer in op de bank, naast Barnabas. Deze glimlucht verlegen, maar ook hij is gelukkig. En al kan hij dan zelf niet onder woorden brengen wat er in hem omgaat, zijn ogen spreken boekdelen!

OEKRAÏNE – GAARKEUKENS: DIENEN DOOR TE KOKEN

De situatie in Oost Europa is, met name voor ouderen, niet gemakkelijk. Eten is relatief duur en sociale voorzieningen zijn er nauwelijks. Om de nood te verlichten, steunt Bijzondere Noden meerdere gaarkeukens. Vrouwen uit de gemeente bereiden een eenvoudige maaltijd voor de kwetsbare mensen in hun omgeving. Ze voelen zich geroepen om hun naaste te dienen door voor hen te koken. Vijf dagen per week zijn de gaarkeukens open. De meeste bezoekers van de gaarkeukens zijn van Joodse afkomst, maar ook anderen worden geholpen. Zij ontvangen een warme maaltijd en nemen brood mee voor thuis. De maaltijden worden begonnen met Bijbellezen en gebed. In elk van de 13 plaatsen waar gaarkeukens zijn, belegt de Joods-Christelijke gemeente Bijbelstudie-bijeenkomsten.

Een scheve glimlach siert het gezicht van de gehandicapte Valera. Naast hem zit zijn verdrietige moeder Tatjana. Ze pakt zijn hand met haar beide handen vast. 'Zijn handicap wordt steeds erger. Sinds deze zomer zijn zelfs zijn handen en armen verlamd en kan hij ze niet meer zelf omhoog houden. Hij kon dit jaar maar één keer naar buiten, omdat hij niet te bewegen is.' Tranen stromen over haar

gezicht. Zelf is ze geopereerd aan beide heupen, waardoor ze moeilijk kan bewegen. Vierendertig jaar geleden is haar man overleden, toen Valera zeven jaar oud was. Ondanks haar eigen handicap zorgt ze liefdevol voor haar zoon. We vragen haar hoe ze kan overleven. Opnieuw stromen de tranen over haar wangen. ‘Het is heel zwaar. Maar de Joods-Christelijke gemeenschap helpt ons. Ze komen op bezoek en we ontvangen vijf keer per week gezonde maaltijden. We hebben zelfs een verwarming en een wasmachine gekregen! Daarvoor moest ik alles met de hand wassen. We zijn heel dankbaar voor deze steun. God is mijn enige Hoop.’

PERU – STRAATKINDEREN: LIDIA DOORBRAK DE CIRKEL VAN ARMOEDE

De problemen van de kinderen in de Peruaanse wijk San Genaro zijn groot: er is gebrek aan sanitaire en medische voorzieningen, voedsel en onderwijs. De kinderen komen vaak uit gebroken gezinnen, sommigen leven daarom op straat. Lidia is één van hen. Ze groeide op in de wijk. Haar moeder was alcoholiste en leed aan schizofrenie. Ze werd vermoord door leden van een straatbende. Haar vader was ‘drager’ op de markt, en verdiende daarmee wat geld. Het was niet genoeg om het gezin te onderhouden. Maar samen met haar oudere zussen lukte het Lidia om de vicieuze cirkel van armoede te doorbreken.

Kinderen als Lidia kunnen niet zomaar alleen uit de armoede ‘stappen’. Daarom helpt de organisatie Misiur hen. Namens en in opdracht van de plaatselijke reformatorische kerk worden kinderen na schooltijd opgevangen en krijgen ze te eten. Ook krijgen ze hulp en begeleiding bij hun huiswerk. Daarnaast hoorde Lidia uit de Bijbel over de Heere Jezus. Dat heeft haar hart geraakt! Inmiddels is ze lid geworden van de reformatorische kerk.

Lidia deed goed haar best op school en kreeg van de kerk een studiebeurs. Ze ging verpleegkunde studeren. In 2011 studeerde ze af als verpleegkundige. Nu werkt ze in het ziekenhuis Metropolitano in Lima. Ze vertelt: ‘Ik voel me ontzettend blij dat ik hier kan werken. Ik kan alles wat ik heb geleerd tijdens mijn studie in praktijk brengen.’ Lidia wil echt geen grote auto of een zwembad in de tuin. Haar droom is iets anders: ‘Door in dit ziekenhuis te werken, kan ik de mensen dienen en helpen die dat nodig hebben.’

Roger Araujo, de voorganger van de reformatorische gemeente in San Genaro laat ons weten: ‘Ik ben ontzettend dankbaar dat de Gereformeerde Gemeenten ons blijvend en vrijgevig steunen. Ik hoop en bid dat onze God u blijft zegenen. Ik hoop ook dat u een kanaal zult zijn waardoor God anderen zegent.’ Wat een voorrecht dat kinderen zoals Lidia op deze manier aan de armoede kunnen ontsnappen!

ITE HU-O! – EEN GROET VAN CHIZOBA

‘Sinds dit jaar ga ik voor het eerst naar school!’ vertelt de vijfjarige Chizoba trots. ‘Het is een wonder dat hij nog in leven is’, zegt zijn stiefmoeder dankbaar. ‘Dankzij de steun van het weeshuis mogen we hem nog bij ons hebben. Dat is de genade van God! Dank jullie wel voor jullie liefde om ons te steunen. Ik kan jullie niets geven, maar ik bid dat God jullie Zijn genade wil schenken.’

‘Hoe vinden Nederlandse kinderen het om naar school te gaan?’ vraagt Chizoba nieuwsgierig. ‘Ik vind het heel leuk om zoveel nieuwe dingen te leren. En hoe groeten de mensen in Nederland elkaar?’ Lachend vertelt hij hoe ze elkaar in Nigeria groeten: ‘Ite hu – o, mensen van Nederland! Dank jullie wel dat jullie voor mij gezorgd hebben door het weeshuis te steunen!’

* * * * *